

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 293/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, Povožnícka 18, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Nitra a Okresného súdu Bratislava I pri vydávaní príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, ktoré tvoria utajovanú prílohu sp. zn. OS BB-V-59/2016, 1Ntt/49/2016 spisového materiálu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1Tk/2/2016, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 16. októbra 2019 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom všeobecných súdov uvedených v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť rozhodnutia, ktoré boli namietaným postupom vydané, a zároveň nariadiť vyradenie a zničenie všetkých záznamov telekomunikačnej prevádzky, ktoré sú získané na základe predmetných príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky (ďalej len „príkaz na odpočúvanie“).

2. Ústavná sťažnosť po jej doručení ústavnému súdu nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov

medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná v III. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledovný stav veci:

4. Proti sťažovateľovi a ďalším spoluobžalovaným je na Okresnom súde Banská Bystrica vedené trestné konanie pod sp. zn. 1Tk/2/2016 pre trestný čin podľa § 223 ods. 1, 2 a 3 písm. c) Trestného zákona.

5. Na hlavnom pojednávaní konanom 19. septembra 2019 predseda senátu po vylúčení verejnosti umožnil procesným stranám nahliadnuť do utajovanej prílohy spisového materiálu sp. zn. OS BB-V-59/2016, 1Ntt/49/2016, ktorú tvorili príkazy na odpočúvanie vydané Okresným súdom Nitra a Okresným súdom Bratislava I.

6. Sťažovateľ príkazy konkrétne označil:

- „príkaz OS NR zo dňa 26.07.2013 sp. zn. OS NR-V-216-2013-33Ntt/165/2013
- príkaz OS NR zo dňa 19.08.2013 sp. zn. OS NR-V-250-1/2013-4Ntt/193/2013
- príkaz OS NR zo dňa 30.10.2013 sp. zn. OS NR-V-358-1/2013-33Ntt/262/2013
- príkaz OS NR zo dňa 18.11.2013 sp. zn. OS NR-V-377-1/2013-3Ntt/279/2013
- príkaz OS NR zo dňa 18.11.2013 sp. zn. OS NR-V-378-1/2013-3Ntt/280/2013
- príkaz OS NR zo dňa 04.12.2013 sp. zn. OS NR-V-391-1/13-6Ntt/289/13
- príkaz OS NR zo dňa 04.12.2013 sp. zn. OS NR-V-392-1/13-6Ntt/290/13
- príkaz OS NR zo dňa 23.01.2014 sp. zn. OS NR-V-23-1/2014-3Ntt/21/2014
- príkaz OS NR zo dňa 23.01.2014 sp. zn. OS NR-V-24-1/2014-3Ntt/22/2014
- príkaz OS NR zo dňa 23.01.2014 sp. zn. OS NR-V-25-1/2014-3Ntt/23/2014
- príkaz OS NR zo dňa 21.02.2014 sp. zn. OS NR-V-144-1/2014-3Ntt/55/2014
- príkaz OS NR zo dňa 21.02.2014 sp. zn. OS NR-V-145-1/2014-3Ntt/56/2014
- príkaz OS NR zo dňa 17.03.2014 sp. zn. OS NR-V-1-168/2014-1 Ntt/68/14
- príkaz OS NR zo dňa 17.03.2014 sp. zn. OS NR-V-1-169/2014-1Ntt/69/14
- príkaz OS NR zo dňa 23.03.2014 sp. zn. OS NR-V-195-1/14-21Ntt/93/14
- príkaz OS NR zo dňa 23.03.2014 sp. zn. OS NR-V-196-1/14-21 -Ntt/94/14
- príkaz OS NR zo dňa 10.04.2014 sp. zn. OS NR-V-218-1/2014-2Ntt/107/2014
- príkaz OS NR zo dňa 10.04.2014 sp. zn. OS NR-V-221-1/2014-2Ntt/110/2014
- príkaz OS NR zo dňa 10.04.2014 sp. zn. OS NR-V-223-1/2014-2Ntt/112/2014
- príkaz OS BA I. zo dňa 07.11.2013 sp. zn. OS BA I-V-693-1/2013-1 Ntt-693/2013
- príkaz OS BA I. zo dňa 07.11.2013 sp. zn. OS BA I-V-694-1/2013-1 Ntt-694/2013
- príkaz OS BA I. zo dňa 26.11.2013 sp. zn. OS BA I-V-710-1/2013-1 Ntt-710/2013
- príkaz OS BA I. zo dňa 03.12.2013 sp. zn. OS BA I-V-726-1/2013-1 Ntt-726/2013
- príkaz OS BA I. zo dňa 13.01.2014 sp. zn. OS BA I-V-105-1/2014-1 Ntt-105/2014
- príkaz OS BA I. zo dňa 16.01.2014 sp. zn. OS BA I-V-108-1/2014-1 Ntt-108/2014
- príkaz OS BA I. zo dňa 28.02.2014 sp. zn. OS BA I-V-180-1/2014-1 Ntt-180/2014
- príkaz OS BA I. zo dňa 03.04.2014 sp. zn. OS BA I-V-219-1/2014-1 Ntt-219/2014
- príkaz OS BA I. zo dňa 03.04.2014 sp. zn. OS BA I-V-220-1/2014-1 Ntt-220/2014
- príkaz OS BA I. zo dňa 07.05.2014 sp. zn. OS BA I-V-288-1/2014-1 Ntt-288/2014
- príkaz OS BA I. zo dňa 12.06.2013 sp. zn. OS BA I-V-363-1/2013-1 Ntt-363/2013
- príkaz OS BA I. zo dňa 03.07.2013 sp. zn. OS BA I-V-416-1/2013-1 Ntt-416/2013
- príkaz OS BA I. zo dňa 17.07.2013 sp. zn. OS BA I-V-437-1/2013-1 Ntt-437/2013

- príkaz OS BA I. zo dňa 02.08.2013 sp. zn. OS BA I-V-484-1/2013-1 Ntt-484/2013
- príkaz OS BA I. zo dňa 05.09.2013 sp. zn. OS BA I-V-556-1/2013-1 Ntt-556/2013
- príkaz OS BA I. zo dňa 29.10.2013 sp. zn. OS BA I-V-678-1/2013-1 Ntt-678/2013
- príkaz OS BA I. zo dňa 23.09.2013 sp. zn. OS BA I-V-607-1/2013-1 Ntt-607/2013
- príkaz OS BA I. zo dňa 29.10.2013 sp. zn. OS BA I-V-679-1/2013-1 Ntt-679/2013
- príkaz OS BA I. zo dňa 17.10.2013 sp. zn. OS BA I-V-666-1/2013-1 Ntt-666/2013
- príkaz OS BA I. zo dňa 17.12.2013 sp. zn. OS BA I-V-744-1/2013-1 Ntt-744/2013
- príkaz OS BA I. zo dňa 16.04.2013 sp. zn. OS BAI-V-289-1/2013-1 Ntt-289/2013
- príkaz OS BA I. zo dňa 14.05.2013 sp. zn. OS BAI-V-326-1/2013-1 Ntt-326/2013.“

7. Príkazy na odpočúvanie boli oboznámené prečítaním, bez vykonania zvukového záznamu. Obhajca sťažovateľa namietal nezákonnosť predmetných príkazov na odpočúvanie z dôvodu absencie ich odôvodnenia. Poukázal na skutočnosť, že v príkazoch na odpočúvanie nie sú uvedené dôvody ich vydania, čo neumožňuje posúdenie legality zásahu do práv obvinených, jeho legitimitu a proporcionalitu. Obhajca sťažovateľa navrhol konajúcemu okresnému súdu, aby označené príkazy na odpočúvanie „*boli vylúčené zo spisu pre ich nezákonnosť*“. Predseda senátu uvedenej námietke nevyhovel a konštatoval, že zákonnosť príkazov na odpočúvanie môže posúdiť iba ústavný súd.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. V ústavnej sťažnosti podanej proti označeným príkazom na odpočúvanie sťažovateľ argumentuje:

a) Príkazy na odpočúvanie vydané v rámci trestného konania Okresným súdom Nitra a Okresným súdom Bratislava I neboli dostatočne odôvodnené. Okresný súd Nitra a Okresný súd Bratislava I síce nemali pochybnosti o tom, že príkaz musí obsahovať odôvodnenie, avšak obsiahnuté odôvodnenia možno považovať len za formálne. Ani v jednom odôvodnení nie sú uvedené konkrétne skutočnosti, ktoré viedli k ich vydaniu, pretože text odôvodnenia iba cituje zákonom ustanovené podmienky vo všeobecnej rovine a ďalej cituje veci uvedené v uznesení o začatí trestného stíhania. Takýto spôsob odôvodnenia podľa sťažovateľa nemožno akceptovať, a príkazy treba preto považovať za zjavne neodôvodnené, keďže si na základe ich odôvodnenia nemožno utvoriť obraz o tom, aké konkrétne skutočnosti viedli k ich vydaniu. Vydané príkazy nespĺňajú podmienky vyplývajúce z osobitných predpisov, preto nevyhovujú požiadavke legality. Z toho vyplýva, že týmto postupom v konaní došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súkromie, práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života.

b) Sťažovateľ poukazuje na ustálenú judikatúru ústavného súdu (I. ÚS 274/05, III. ÚS 80/08), podľa ktorej zásahy do práva na súkromie je potrebné posudzovať z troch hľadísk, a to z hľadiska legality, legitimity a proporcionality. Legalita znamená, že štát môže zasiahnuť do práva na súkromie len vtedy, ak takýto zásah pripúšťa zákon a právna norma ho upravuje dostatočne jasne na to, aby bol za ustanovených podmienok predvídateľný. Legitímnosť zásahu do práva na súkromie je spojená s jeho účelom, ktorý je definovaný v čl. 8 ods. 2 dohovoru, teda zásah do práva na súkromie je prípustný len vtedy, ak je to v záujme štátu z dôvodu ochrany národnej

bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, v záujme spoločnosti z dôvodu zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny, ochrany zdravia alebo morálky a v záujme jednotlivcov z dôvodu ochrany práv a slobôd iných. Proporcionalita znamená, že štát môže zasiahnuť do práva na súkromie len v tom prípade, keď je to nevyhnutné (za daných okolností nie je možné legitímny cieľ dosiahnuť inak) a pri dodržaní zásad a princípov vlastných demokratickej spoločnosti. Namietané príkazy na odpočúvanie týmto požiadavkám s ohľadom na absenciu ich odôvodnenia zjavne nevyhovujú.

c) Požiadavka náležitého odôvodnenia príkazu na odpočúvanie vyplýva podľa sťažovateľa aj z § 181 Trestného poriadku. Trestný poriadok tu stanovuje požiadavku odôvodnenia príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky aj skutkovými okolnosťami, a to osobitne na každú účastnícku stanicu alebo zariadenie. Splnenie tejto podmienky vyžaduje, aby súd konkrétne odôvodnil skutočnosti, na základe ktorých boli naplnené zákonné podmienky zásahu do práva na súkromie. Tieto podmienky nie sú naplnené v prípade iba formálneho (všeobecného) odôvodnenia príkazu, ktorý spočíva iba v citácii príslušných právnych predpisov a absencii skutkových okolností, z ktorých vychádza. Z týchto dôvodov nemožno akceptovať postup, ktorý zotrváva len na formálnych náležitostiach a celkom rezignuje na splnenie materiálnych podmienok potrebných na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke. Sťažovateľ poukazuje aj na „*utajený charakter vydania príkazu*“, v dôsledku ktorého nič nebráni oprávnenému orgánu, aby uviedol konkrétne dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu príkazu na odpočúvanie. Ak sa majú informácie získané použitím informačno-technického prostriedku použiť ako dôkaz v trestnom konaní, je nevyhnutné, aby aj pri ich vydávaní bol dodržaný zákonom predpísaný postup. Ak by sa informačno-technický prostriedok použil v rozpore so zákonom, záznam takto získaný alebo akýkoľvek iný výsledok nezákonného použitia informačno-technického prostriedku žiaden štátny orgán ani iný orgán verejnej moci nesmie použiť ako dôkaz ani uznať za dôkaz okrem trestného alebo disciplinárneho konania proti osobe, ktorá záznam nezákonne vyhotovila alebo dala príkaz na jeho vyhotovenie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv a práv vymedzených v bode 1 postupom všeobecných súdov uvedených v záhlaví tohto uznesenia.

10. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania podľa § 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, je založená na princípe subsidiarity, t. j. ústavný súd má právomoc konať, ak o ochrane týchto práv a slobôd už nemôže rozhodovať iný súd. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom

pre každú osobu. Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu (II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

12. Zmysel a účel princípu subsidiarity treba vidieť v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Inými slovami, ústavné súdnictvo v individuálnych veciach je vybudované predovšetkým na zásade preskúmania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (IV. ÚS 133/09, I. ÚS 341/09). Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (III. ÚS 149/04). Inými slovami, sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je nástrojom ochrany základných práv nastupujúcich po vyčerpaní všetkých dostupných prostriedkov ochrany práv uplatniteľných v súlade so zákonom v systéme orgánov verejnej moci (IV. ÚS 62/08, I. ÚS 279/09).

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta nedostatok odôvodnenia napadnutých príkazov na odpočúvanie. Z nezákonnosti príkazov odvodzuje aj namietanú nezákonnosť dôkazov získaných na účely trestného konania, ktorými sú záznamy o komunikácii sťažovateľa so spoluobvinenými a s tretími osobami prostredníctvom odpočúvaného telefónneho prístroja získané na základe napadnutých príkazov.

14. Ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia v bode 1 označených práv predmetnými príkazmi na odpočúvanie vychádza z právneho názoru, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu základných práv a slobôd môžu zo strany orgánov uplatňujúcich svoje kompetencie v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia základných práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (m. m. napr. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, III. ÚS 180/2010, III. ÚS 383/2010, I. ÚS 433/2011, I. ÚS 542/2012).

14. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v čase podania ústavnej sťažnosti, ako aj v čase jej predbežného prerokovania ústavným súdom nebola trestná vec sťažovateľa vedená Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 1Tk/2/2016, ktorej súčasťou sú aj dôkazy získané z odpočúvania telefonických hovorov, právoplatne skončená. Nezákonnosť dôkazu získaného z odpočúvania telefonických hovorov realizovaného na základe napadnutých príkazov má teda sťažovateľ možnosť namietat' v priebehu prvostupňového konania a po jeho skončení aj v rámci opravných prostriedkov dostupných podľa Trestného poriadku. Na tejto skutočnosti nič nemení ani nesprávny názor predsedu senátu konajúceho súdu, ktorý sťažovateľa odkázal na konanie pred ústavným súdom. Je v prvom rade vecou všeobecných súdov konajúcich v trestných veciach vysporiadať sa v rámci hodnotenia dôkazov aj s otázkou ich zákonnosti a prípustnosti, keďže sú to práve všeobecné súdy, ktoré sú v právnom štáte primárnymi ochrancami ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02, III. ÚS 155/05).

15. Sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie poukázal aj na názor ústavného súdu vyslovený v obdobných veciach (I. US 274/05), podľa ktorého vzhľadom na to, že opravný prostriedok voči príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností nie je prípustný, dotknutá osoba nemá možnosť domáhať sa ochrany pred všeobecným súdom v súvislosti s faktom, že jej rozhovor bol odpočúvaný. Oprávnenosť vydania právoplatného príkazu všeobecný súd nemôže preskúmať, a to práve preto, že príkaz je právoplatným rozhodnutím, ktorým je súd viazaný, resp. z ktorého musí súd vychádzať. Proti samotnému faktu odpočúvania telefonického rozhovoru sa preto osoba, ktorej rozhovor bol odpočúvaný, nemá možnosť brániť v konaní pred iným súdom, čím je daná právomoc ústavného súdu v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy.

16. V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľa na to, že v rozhodnutiach, na ktoré poukázal sťažovateľ, ústavný súd vyslovil aj záver, z ktorého vyplýva, že dotknutá osoba, ktorej rozhovor bol odpočúvaný, môže v trestnom konaní pred súdom namietať nezákonnosť odpočúvania a z toho vyplývajúcu nepoužiteľnosť odpočúvaného rozhovoru ako dôkazu. Môže však tak urobiť len pri súčasnom splnení dvoch podmienok: trestná vec musí dospieť do štádia súdneho konania a dotknutá osoba musí byť stranou v trestnom konaní, či už ako obžalovaná alebo ako poškodená. Zároveň to znamená, že ochrana zo strany trestného súdu neprichádza do úvahy v prípadoch, ktoré sa pred trestný súd vôbec nedostanú, ale ani v prípadoch takých dotknutých osôb, ktoré nie sú stranami v trestnom konaní.

17. V prípade sťažovateľa sú celkom nepochybne splnené obe už zmienené podmienky. Trestná vec sa nachádza v štádiu konania pred súdom a sťažovateľ je ako obžalovaný stranou v konaní. Podľa stabilne judikovaného názoru ústavného súdu preto nie sú žiadne pochybnosti o tom, že hoci nemôže súd konajúci v trestnej veci sťažovateľa vysloviť v konaní nezákonnosť samotných príkazov na odpočúvanie vydaných inými okresnými súdmi, nepochybne môže v rámci voľného hodnotenia dôkazov vyhodnotiť dôkazy získané na základe týchto príkazov ako nezákonné a v trestnom konaní neprípustné.

18. Pokiaľ by túto námietku sťažovateľa neakceptoval súd v rámci prvostupňového konania, sťažovateľ má možnosť využitia riadnych, prípadne aj mimoriadnych opravných prostriedkov (za splnenia zákonom ustanovených podmienok), kde môže nezákonnosť odposluchov ako dôkazov v trestnom konaní namietať opätovne, ako už bolo uvedené v bode 14.

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bude mať v ďalších štádiách trestného konania k dispozícii právne prostriedky na účinnú obranu ním označených práv a na podanie námietok, o ktorých po ich uplatnení budú nielen oprávnené, ale aj povinné rozhodnúť vecne príslušné všeobecné súdy. Za týchto okolností by prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie bolo v rozpore s princípom subsidiarity, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

21. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že sťažovateľ, zastúpený advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite svojej ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný, vymedzil predmet konania tak, že z hľadiska zásahu do jeho základných práv a práv

napadol iba postup, ktorý viedol k vydaniu namietaných príkazov na odpočúvanie, a nie príkazy samotné. Vo vzťahu k postupu, ktorý vydaniu príkazov predchádzal, však neuviedol žiadnu ústavne relevantnú argumentáciu, keďže obsah jeho námietok smeroval v podstate iba k nedostatkom odôvodnenia príkazov. Ústavný súd, súc viazaný sťažnostným petitom, by takto mohol ústavnú sťažnosť odmietnuť aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2021

Robert Šorl
predseda senátu